

«¡Traïdors, venuts, catalanistes...!»

/ Francesc Cutilles

9 d'Octubre a Alacant

Al castell i en castellà

Juan Oliver, portaveu d'AP a la Diputació de València, conversa dolçament amb els blaveros

/ Francesc Cutilles

«F

E. VALOR,
A. BAÑÓN
i M. MARTÍNEZ

alta el poble», afirmà Miguel Ramón Izquierdo, secretari general d'Unión Valenciana. Potser per a pal·liar parcialment aquesta falta d'assistència popular, vuit autobusos importaren des de València, com a producte típic; una representació de les masses blaveres que tanta estimació senten per l'ex-alcalde franquista. Eren unes dues-centes persones, en general d'edat avançada, que es dedicaren a insultar tot el qui es posava davant, inclosos un coronel del l'Aire, un tinent coronel de la Guàrdia Civil, dos governadors civils i la força policial que custodiava el facsímil de la bandera de València.

Els crits dels blaveros, els concerts per a llaüt i guitarra de Vivaldi i la música de l'himne de Serrano

amenitzaren l'acte, al qual assistiren mil quatre-cents convidats, només tres-cents dels quals tenien dret a cadira, uns seients humils, de fusta, d'aquells de tisora que hi ha a les barraques de la platja.

Tot es desenvolupà segons un protocol dissenyat des de la Generalitat. Un helicòpter de la policia vigilava des de l'aire. Era un element més en el dispositiu de seguretat muntat pel governador d'Alacant, Octavio Cabezas.

El president demana unitat

El discurs del president de la Generalitat valenciana, Joan Lerma, fou molt breu, malgrat ser el centre de la commemoració. Només setze ratlles de les cent cinc que feia l'original mecanografiat foren en valencià. Un percentatge òbviament irrellevant, anecdòtic.

El president Lerma remarquè el pes específic

«Ja vindran a València...»

El problema és que aquestes pelegrinacions s'acabaran. Vindrà un any que caldrà tornar a València. Fora del castell de Santa Bàrbara, asseguts a les pedres del Benacantil, les hosts blaveres reposaven de l'innegable esforç d'insultar, insultar i insultar.

«Són els de sempre», deia el president Lerma, no sense raó. Però només eren una curta representació «dels de sempre». A València en seran més.

Quan, a les sis de la matinada del dia 9, l'Ajuntament treia la seua bandera,

J.F.

es pogué tenir un avanç dels brillants resultats aconseguits per la política socialista en l'anomenada guerra dels símbols. Com cada any, però unes hores més prompte, insults, intents de tallar el trànsit de la caravana, amenaces i totes les altres formes en què es manifesta habitualment el blaverisme, feien entendre que la cosa no s'ha acabat.

Si la bandera viatja, perquè viatja; si es queda, perquè es queda. La bronca és assegurada. Algú, molt hàbil, ja ho té previst, a l'Ajuntament de València. Traspasar la bandera a la Generalitat: ¡quin descans!

d'Alacant en el conjunt del País Valencià i explicà l'elecció de la ciutat com a marc per a la celebració, que expressava «una concepció política molt determinada», perquè, afegí, «de res no hauria servit superar el vell centralisme per a centralitzar de nou les nostres actuacions.»

«La nostra força, en l'Espanya de les autonomies i en l'Europa del futur, resideix i residirà en la imatge unida i cohesionada que puguem oferir de la Comunitat Valenciana. La via de la unitat és l'única possible per a, precisament, salvar i enriquir encara més les peculiaritats de cadascun dels nostres pobles i comarques.» Aquest esforç, matisà el president, es troba amb «veus dissonants», que, «amb una regularitat de

vegades sospitosa», intenten frenar el procés. Davant això, «nosaltres, els valencians, diem ben alt que l'Espanya democràtica i l'Espanya de les autonomies són inevitablement, i afortunadament, les dues cares d'una mateixa i indivisible moneda».

Parlà després de la «modernització» com a idea central de la política que ell defensa, i reclamà les «veus crítiques dels nostres intel·lectuals, dels professionals, de tots aquells que puguen aportar idees i raons per la gestió i el bon govern de les institucions».

Finalment, ja en català, afirmà: «hem estat i som una col·lectivitat oberta. No ens sentim assetjats per enemics històrics irreconciliables, no tenim barreres geogràfiques ni físiques insalvables que ens separen

Encara no sou soci d'Acció Cultural del País Valencià?

JA SOU SOCI D'ACCIÓ CULTURAL?

En efecte, si ja formen part de la nostra entitat, sabreu que tot el que fem cosa un gran esforç. Si no en sou encara soci i si esteu d'acord amb la nostra visió dels problemes del País Valencià i amb la nostra voluntat de resoldre'ls, cal que us en feu soci de seguida.

Taixó perquè el País Valencià necessita el vostre treball i la vostra participació, perquè necessitem més mitjans econòmics i més influència en la vida del país, més coneixement de les necessitats culturals valencianes, i perquè aquest conjunt de necessitats només pot ser remeiat amb l'activitat de tots nosaltres.

Per se soci d'Acció Cultural significa assumir-se a una línia de responsabilitat ciutadana, com a valencians, i a una trajectòria de serentat en el plantejament de les qüestions i d'eficàcia per a enfrontar s'hi.

El País Valencià està en una greu disjuntiva, i la decisió de l'hora present ens correspon a tots els valencians. Fer se soci d'Acció Cultural vol dir començar a prendre aquesta decisió.

Feu vos ara socis d'Acció Cultural.

Informació:

Alacant 1. C/. Girona, 12 1r. Tel. 965/20 56 67
Castelló de la Plana. C/. Major, 87 1r. Tel. 964/23 69 04
València 2. C/. Moratin, 15 8a. Tel. 96/351 17 27
Alcoi. C/. St. Blai, 18ª Tel. 965/54 29 30

ACCIÓ CULTURAL DEL PAÍS VALENCIÀ

Moratin, 15, 8a. VALÈNCIA-2. Tel. 351 17 27

FEU-VOS-EN SOCI ARA MATEIX!

Butlletí d'Inscripció

1r. cognom 2n
Nom Professió
Lloc de naixement Any
Domicili Població
Districte postal Tel. part. Domicili del treball
Població Tel. treball S'ha fet soci d'Acció Cultural del País Valencià, amb una quota trimestral de (feu una creu on calga):

..... mil
..... mil cinc-cents
..... tres mil
..... pessetes (quantitat superior a fixar pel soci)

Domiciliació bancària

En/N
Carrer Població
Banc/caixa Agència
Carrer Població
Província Compte corrent Núm.
Distingits senyors: Llibreta

Els pregue que atenguen, amb càrrec al meu compte i fins a nova ordre, els rebuts de ptes. que trimestralment els presentarà Acció Cultural del País Valencià.

..... de de 198

Firma

dels nostres veïns». Acabà amb l'eslògan: «Valencians, l'autonomia és nostra».

El parlament era tan breu que hi havia poques possibilitats d'irritar ningú. Només els alcaldes de Torrevella i Callosa del Segura arrufaren el gest quan sentiren afirmar a Lerma «som un poble unit de Vinaròs a Guardamar». Se sentien exclosos, però només el primer podia tenir raó. Callosa, encara que el seu alcalde no vulga, continua estant una mica al nord de Guardamar. És el risc d'utilitzar frases fetes... per altres.

Un aperitiu sumptuós

Ràpidament, els congregats —excepte el president, que s'estigué de tastar res— pogueren dedicar-se a les delícies de l'aperitiu organitzat per la Diputació d'Alacant. El cost es calculà sobre la base d'unes 1.400 pessetes per persona. El total degué ser, doncs, d'un milió nou-cents seixanta mil. Homes vestits de blau i dones amb tacó d'agulla i calces de cristall es disputaven els canapés amb succedani de caviar, les racions de truita, els whiskis i la resta. Les càmeres de televisió perseguïen l'operació amb una morositat quasi obscena. Diputats, alcaldes, alts càrrecs dels partits i algun representant d'això que sol anomenar-se «el món de la cultura» s'apilotaven sota un envelat de vetes blanques i blaves, els colors d'Alacant.

Cap a les dues, ja alimentats, els reunits es dispersaren sobre la ciutat. Alguns encara tenien gana i entraren en un lloc o altre. A dinar. A prendre forces per a passar l'any que encara queda fins que un altre 9 d'Octubre els cride. L'any que ve, ja Castelló!

Un moment de l'aperitiu

/ Francesc Cutillas

I la senyera doblegà el llom

Manuel S. JARDI

L'ambient que envoltava el castell de Santa Bàrbara a Alacant feia recordar el recinte del Palau de Benicarló durant l'aniversari de les Corts Valencianes. Quasi eren els mateixos. «L'autonomia és nostra» deia l'eslògan.

Acabat l'acte protocolari, el seguici d'invitats xafardejava a l'esplanada del castell. Una companyia de cambres distribuïa un exòtic aperitiu: canapés de salmó, paté, succedani de caviar —i no precisament del que González Lizondo importà de la URSS durant el viatge que gaudí l'ambaixada municipal fa uns mesos— anxoves fumades, ous farcits, pastissos de formatge Rochefort... i de beure, martinis, whiskys, *cubates*, i fins i tot aigua mineral per als estòmacs delicats.

Quan anava acostant-se l'hora de dinar, el personal anà escampant el poll. Abans, però, que l'esplanada quedàs deserta, la Companyia número 8 del

CIR alacantí va irrompre a toc de corneta i tambor, desplaçant els invitats a dues bandes. El Molt Honorable, contemplava, entre curiós i extasiat, la parada militar.

De sobte, l'alcalde Ricard i el regidor Garcés es planten davant el president i, amablement, l'agafen un de cada colze, convidant-lo a ocupar el lloc que li corresponia: havia de presidir l'eixida de la senyera ciutadana, convertida en símbol de la Comunidad Valenciana. Uns minuts d'espera, tothom pendent de l'entrada al saló de Felip II i de les tropes que retien honors. La senyera inicia l'eixida, però...

Hagué de doblegar el llom. Això, o enderrocar el mur i que la senyera no es doblegàs. La gloriosa isqué inclinada a més no poder. Els soldats presentaren armes i l'himne d'Espanya acompanyà el símbol a la furgona de la policia municipal. El primer pas de l'hàbil maniobra de Ricard Pérez Ca-

sado s'havia acomplit. El següent serà passar la custòdia de «la gloriosa» a la Generalitat. ¿No és la senyera de la Comunidad? Doncs, que la custodie l'Honorable. Aquest era un dels comentaris a la presència de la bandera municipal en la Sala de Felip II del castell de Santa Bàrbara.

Mentre l'acompanyaven al furgó, els consellers Felip Guardiola, Segundo Bru, Cebrià Ciscar i el governador civil de Castelló, Joaquín Azagra, exterioritzaven algun acudit pel número que es mostrava a la concurrència. «Ja sereu presidents de la Generalitat», sentencià un periodista. «No hi ha lloc per a tants», respongué un conseller.

L'acte protocolari tocà a la fi. El 9 d'Octubre s'havia acabat, al migdia, a Alacant. La televisió continuava la programació autonòmica, sense canapés ni whiskys per als televidents. L'autonomia és nostra.